

גילי מייזלר
(בתמונה הגדולה)
והאח גיורא

אחי הגדול גיורא

כשגילי מייזלר היה בן 12, אחיו גיורא הוכרז כנעדר במלחמת יום הכיפורים • גופתו של האח הוחזרה ב־1975, אבל עשר שנים לאחר מכן חווה גילי משבר נפשי שבעקבותיו יצא למסע חיפוש אחר אחיו

מאיה כהן

ב־1973 גילי מייזלר היה בן 12. כשפרצה מלחמת יום הכיפורים נשלח אחיו גיורא, נהג טנק בחיל השריון, לחזית הדרומית. אלא שגיורא לא חזר מהמלחמה, גם לא בארון. במשך 20 חודשים לאחר המלחמה הוא נחשב לנעדר. רק ביוני 1975 זוהתה גופתו, לצד גופות של חללים נוספים מהמלחמה, והוחזרה לישראל במסגרת הסכם חילופי גופות עם מצרים.

אלא שמבחינת גילי הפרשה הזו לא הסתיימה. עשר שנים לאחר מכן, ב־1985, במהלך טיול של אחי צבא במזרח הרחוק, הוא חווה משבר של ממש, שבעקבותיו החליט כי הוא לא משוכנע שאחיו גיורא אכן מת ונקבר. לאחר הטיול הוא יצא למסע חיפוש אחר אחיו. בשלב מסוים הפך מסע החיפוש הזה לסרט בשם "גחליליות" (www.fireflies.co.il) שישודר מחר בערוץ 10 ב־17:35.

"הטיול למזרח היה הודמנות להיזכר בכל העניין של גיורא והנעדרות שלו

ובהשפעת המלחמה על כל מה שקרה לי", מספר מייזלר. "אף פעם לא בכיתי על אחי, ושם פתאום, כנראה גם בהשפעת הסמים, התחלתי לפשפש פנימה, לעומק, נכנסתי לטירוף. "פתאום עלתה לי המחשבה שאף אחד לא יכול לומר בוודאות שגיורא באמת נהרג, והיו סימנים שאמרו לי שאולי הוא בחיים ושחובתי לחקור את העניין. באמת חשבתי שאני הולך למצוא אותו, שיכול להיות שהוא חי". והיום נשאר בכ איזה ספק? "לא, אין לי ספק שאחי מת, אחרת

הייתי שומע ממנו. אבל אחד מצלמי הסרט עדיין משוכנע שהוא חי, וגם אחד מהחברים שלו. אני כבר ממש לא חושב ככה".

"בכיתי המון"

אחרי שעבר את המשבר במזרח החי ליש מייזלר כי הוא הולך לעשות מזה סרט. במשך שש שנים הוא עבד על הסרט שעוסק בחיפוש שלו אחר אחיו הנעדר. ביולי 2009 התקבל הסרט לפסטיבל הקולנוע בירושלים והוקרן בבכורה בערוץ 8. עד היום הוקרן הסרט בשישה פסטיבלים בינלאומיים ברחבי העולם.

"הרבה שואלים אותי אם העשייה של הסרט היתה תרפיה עבורי", אומר מייזלר, "אבל אני חייב לומר שהשקמתי מבחינה נפשית הרבה לפני שהתחלתי לעבוד על הסרט. מצד שני, במהלך עריכת הסרט ישבתי

בסטודיו ובכיתי המון. זה עשה איד שחו זיכור כזה. "המון אנשים אומרים לי שמטפלים חייבים לראות את זה, ללמוד משם על הזווית של אח שכול ועל צורת העיבוד של השכול".

אחת הסצנות החזקות בסרט היא כשאתה נזכר במשפט שאמרת לו בגיל 12 "הלוואי שתמות בצבא". משפט שאני מניחה שבהמשך חיך ייסר אותך מאוד.

"זה בדיוק ככה. היה נורא קשה, אבל בעקבות כל המשבר במזרח למדתי לסלוח לעצמי. הבנתי שזו מריבת אחים והכל בסדר. אני יכול לומר לך שיש לי בן ובת, בני 14 ו־17, וכשהם היו בני 4 ו־7 אספתי אותם וסיפרתי להם מה שאמרת לי לאחי וביקשתי שהקללה 'הלוואי שתמות' לא תושמע לעולם אצלנו בבית. זה החזיק כמה חודשים".